

Čís. 7624.

Byl-li výtěžek za exekučně prodané movitosti vydán jedinému vymáhajícímu věřiteli, není pro žalobu, jíž se domáhá třetí osoba na vymáhajícím věřiteli nepřipustnosti exekuce, tvrdíc k prodaným movitostem vlastnické právo, a vydání dražebního výtěžku, příslušným soud exekuční.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, R I 1044/27.)

Žalobce domáhal se na žalovaném vymáhajícím věřiteli zjištění, že předměty zabavené a exekučně prodané jsou jeho vlastnictvím, a domáhal se na něm vydání dražebního výtěžku. Žaloba byla zadána na exekučním soudě. Procesní soud první stolice zamítl námitku místní i věcné nepřislušnosti a zamítl ve věci žalobu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolatel v tom, že první soud nevyhověl námitce věcné a místní nepřislušnosti soudu, ač žaloba ve smyslu § 37 ex. ř. byla podána až po skončení exekučního řízení. Odvolací soud shledává výtku odvolatelovu, že první soud neprávem zamítl námitku věcné nepřislušnosti soudu, plně odůvodněnou. Projednávaná žaloba podána byla jako žaloba podle § 37 ex. ř. Předmětem takovéto žaloby jest prohlášení exekuce nepřipustnou. Musí proto býti v době podání žaloby u exekučního soudu řízení exekuční ještě v běhu, neb jen tak možno docíliti výroku, že exekuce jest nepřipustnou. To plyne jasně z ustanovení § 37 ex. ř. Jestli tedy exekuce jest skončena, není již zákonného podkladu pro žalobu podle § 37 ex. ř. Exekuce na svršky, o niž jde i v tomto případě, končí se vydáním výtěžku za prodané předměty. V souzeném případě byl dražební výtěžek vydán žalovanému jako jedinému vymáhajícímu věřiteli již dne 7. ledna 1927, kdežto žaloba podána byla teprve dne 28. března 1927. Na tom, zda vydání to bylo schváleno soudem, čili nic, nezáleží; opačný názor prvního soudu nemá v exekučním řádě opory. Ostatně v souzeném případě i toto schválení po názoru odvolacího soudu se stalo, an první soud usnesení podle form. 289 k ex. ř. ze dne 23. února 1927 vydal, a soudní kanceláři dne 24. února 1927 odevzdal, takže je již odvolati nelze. Byla tedy žaloba tato podána až po skončení exekučního řízení a není proto žalobou podle § 37 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud, zodpověděv záporně spornou otázku, zda jest pro tento spor příslušným exekuční soud, posoudil věc s právního hlediska bezvadně. Z obsahu žaloby jest patrné, že bylo jejím hlavním účelem, by exekuce na vylučované movité věci byla prohlášena za nepřipustnou

z důvodu, že vlastníkem exekučně prodaných věcí jest žalobce, a aby mu byl vydán dražební výtěžek, kdežto návrh na zjištění vlastnictví měl povahu předurčující. Podle § 37 ex. ř. byl by exekuční soud příslušným ku projednání této rozepře, kdyby se dosud vedlo exekuční řízení. V tomto případě byla však exekuce skončena již tím, že byl dražební výtěžek vydán jedinému vymáhajícímu věřiteli (srv. mot. str. 217, mat. I. str. 561). K vydání výtěžku výkonným orgánem vymáhajícímu věřiteli nebylo třeba svolení exekučního soudu, jak rekurs mylný doličuje, poněvadž zákon tento postup přímo nařizuje, přiznávaje dokonce vydání výtěžku právní povahu placení dlužníkem (§ 283 odstavec prvý a třetí ex. ř.). Bylo-li však v době podání vylučovací žaloby exekuční řízení ukončeno, nemohlo již býti vůbec exekuci odporováno žalobou podle ustanovení § 37 ex. ř., z jehož doslovu — »že odpor může podati třetí osoba proti exekuci« — zřetelně plyne, že odporovati lze exekuci žalobou podle § 37 ex. ř., jen pokud řízení exekuční trvá. Byla proto oposiční žaloba podle § 37 ex. ř. již od počátku nepřipustna. Otázku, o jaký právní důvod měla by se žaloba opírat, by se setkala s úspěchem, nelze tu řešiti, ježto jde jen o to, zda pro nynější žalobu je výlučně příslušným exekuční soud. Žalobce nemůže se s úspěchem dovolávat ustanovení druhého odstavce § 17 ex. ř., ježto i podle něho trvá příslušnost exekučního soudu jen do ukončení exekuce (srov. Neumannův komentář k ex. ř. vyd. II. při § 17 ex. ř. str. 95), což ostatně i stěžovatel přiznává, doličuje, že v době podání žaloby nebylo ještě exekuční řízení skončeno a že vydáním dražebního výtěžku jedinému vymáhajícímu věřiteli se exekuce nekončí. Pokud se dovolací rekurs odvolává pro svůj názor na rozhodnutí býv. víd. nejvyššího soudu čís. 375 sb. věst., přehlíží, že tu šlo o jinou právní otázku a o jiný skutkový základ. Případy, v nichž podle mínění stěžovatele mohlo by se ukončení exekučního řízení prodloužiti, zde vůbec nenastaly a netřeba se proto těmito rekursními vývody obírat.

Čís. 7625.

Ve sporu o zrušení exekuce vyklizením najatých místností jest pro způsob řízení a pro přípustnost opravných prostředků rozhodnou hodnota, na niž byl tento spor oceněn, bez ohledu na hodnotu ve sporu, jenž byl základem exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, R I 1085/27.)

Žalobu, domáhající se uznání, že exekuce nuceným vyklizením bytu jest nepřipustná, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud odvolání odmítl. Důvody: Žalobou domáhala se žalobkyně uznání, že se exekuce nuceným vyklizením bytu zrušuje jako bezdůvodná a nepřipustná. Jde tudíž o předmět sporu, který nemůže